

„Montmartre'i kannike“ „Estonias“

Esietendus 31. märtsil 1945

Kui sügiskuudel toodi hea tahte ja pingutustega lavale „Silva“, kui tõestati soov jätkata kõigile raskustele vaatamata operetilavastusi „Estonia“ laval, siis oli äsjane „Montmartre'i kannike“ selle julge ettevõtlikkuse otseseks jätkuks.

Mis puutub nüüdse töö tulemustesse, siis ei tahaks selle kohta ütelda halvemalt, kui seda väljendati eelnenud operetilavastuse puhul, ehkki seekord mindi teatrisse sooviga leida eest pa-

operetti oma teatrilaval, siis lepime oleviku väherahuldavaga selles kannatlikus lootuses, et koos aja ja tööga jõutakse tõhusamate tulemusteni.

Et lõpetada paremate muljetega, siis lubatagu alustada sellega, mis kõige enam häiris. Need olid koori etteasted. Sest näha ühekorraga laval niipalju kohmakust ja võltsi, niipalju ebagraatsiat ja teesklemist esinemises, see ei andnud kuidagi maad tundele, et laval on ka midagi muud pea-

algul oli ta kuidagi kobav, siis opereti arenežes tuli temasse enam kindlust ja loomulikumat temperamenti. Ta hääli pole kuigi suur, kuid ometi on see ilmekas, painduv ja kõlava kandva selgusega, mis teeb ta väljendused varjundirikkaks.

Milli Rebane Ninona jättis puudu nii sellele osale omasest ahvatlevast ja õnnejanusest temperamendist kui subretlikust kergusest. Oleks võinud ühtlasi mõjuda veelgi julgemais joontes antud kontrastina Kannikese looduselapselikkusele.

Üldiselt rahuldavaks võib pidada nähtud opereti kunstnike-kolmikut. Paul Mägi ei pakkunud siin küll ületähta mehelikkust ja oli kokkuhoidlik oma kunstnikuloomuse avaldumistes, kuid ta täitis oma osa korrektselt. Endel Pärn tundis end ilmselt selleski osas hästi sõiduvees. Me saime temalt seegi kord hea loomulikkuse ja kuni spontaanse reageerimiseni ulatuvaid momente. Kiitust tahaks ütelda Georg Otsale, kelle antud luuletaja Murger oli edusammuks varem nähtud esinemistest. Kui tundus, et noor näitleja polnud veel küllalt järjekindel oma elamuslikkuses, siis jääb seda edaspidi soovida.

Jaak Johanson kindral de Frascatti osas oli imesteldav oma kätteõpitud ebaloomulikkuses. Sellise tõlgitsemise juures läks kaduma selle kontrastikuju usutavus ja mõju, millena de Frascatti peab avalduma tolle aja kunstnike vaesuse, nende katusekambri-tõõmude ja kunstiarastuse suhtes. Milleks näitlejalt selline eesti keele väänamine? Meie foneetika ei tunne sellist hääldamist.

Agu Lüüdik kohtuprivat Pisquatschecina oli meeldivalt koomiline nii ebamugava ametiisikuna kui heasüdamliku muusade sõbrana, Lulli Virkhaus oli tagasihoidlikult väarikas näitleja Rachelina ja hästi veenev oma tütre jällelelmises, Benno Hansen oli sama jõhker kui rahahäne Pariigi ja Hugo Malmsten teatri direktorina solidselt omal kohal.

Albert Vahtramäe lavakujundus rahuldab oma lihtsuses ja Nat. Mei kostüümid olid võimalustekohaselt meeldivad. Tantsuetteasted, mis olid seatud Boris Blinoffi poolt, ei pääsenud koorimatud laval maksvusele, kuid andsid üldtegevustikule vajaliku hoogsuse. Muusikajuhina täitis Kirill Raudsepp hoolikalt oma ülesandeid.

Rohke aplaus võttis vastu uue operetilavastuse.

Stseen „Montmartre'i kannikese“ esimesest vaatusest (G. Ots, E. Pärn, T. Masing ja P. Mägi)

remat. Ei saa ju ütelda, et siin ja seal poleks olnud progressi üksiknäitlejate tõlgitsemistes Lavastus ise vahest mõjus ühtlasemalt, kuid kõigest sellest on vähe, et rahulduda laval nähtuga, ilma kõiki arvestatavaid asjaolusid meeles pidamata.

Vaadates neid lavajõude ja nappe lavastamistingimusi, mis olid antud Agu Lüüdikule oma lavastajatöö sooritamiseks, tuleb küll nentida, et on tükki tööd tublide lavajõududega midagi head pakkuda, kuid mitu korda enam tuleb vaeva näha, et kesiste lavajõududega rahuldavat pakkuda. Selles mõttes on lavastaja, armastusest opereti vastu, end tublisti pingutanud, on rohkesti tööd teinud ja kuigi me tahame näha tulevikus hoopis paremat

le kätteõpetatud liigutuste ja näeratustega inimhulga Paistis, et kooriliikmed tundsid end ainult kooriliikmetena, aga mitte näitlejana, kelle iga üksik reageerimine, iga üksik liigutus peab olema põhjendatud, elamuslik ja eht. Kaugele jäi seetõttu koor neist ülesandest, mida tal oli täita käesolevas operetis.

Therese Masing nimiosalisena ei olnud see Kannike, kes oleks köitnud meid oma välise šarmi ja õrnusega, kuid ta meeldis sellega mida ta võimed lubasid tal pakkuda. Ja kahle-mata oli noore näitleja käesoleva osa edusamm võrreldes eelnenud Silva osaga.

Laululises osas täitis T. Masing oma ülesande võrdlemisi meeldivalt. Kui